

Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

CUPRINSUL:

Pe urma unei raze — — —	Livia Rebreanu-Hulea
O minune a sf. Antoniu de Padua	Elena Pop Hossu-Longin
Tânăra fată în familie — —	P. Dr. Domenic Neculăeș
Să ne deprindem a jertfi — —	Dr. Emil Frecup
Noui raze de lumină — — —	P. Dr. Aloisie L. Tăutu
Noaptea în codru — — —	Olivia Poruțiu
Irozii moderni — — — —	Dr. Simeon Chișiu
Viața roman — — — — —	Sabin G. Truția
Liane — — — — —	Tilly Anca
Despre educația copilului — —	O învățătoare
Pescarii — — — — —	Valeriu Gr. Sima
Oameni și moravuri — — — —	Ion Berinde
Popas — — — — —	P. T. A. B.
Bibliografie.	
Răspunsuri.	
Posta Redacției.	
Posta Administrației.	

COLABORATORII :

*Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Cornel Andrea, Antoniu Bălibanu, Ion Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, I. C. Cătu-
neanu, P. Vasile Chindriș, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Dr. Ioan Coltor,
Augustin Cosma, Victoria Diamandi, P. Victor Dunca, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry,
Nicolae Fântânariu, Șerban Filon, Dr. Nicolae Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Gala Galaction,
Volumnia Dr. Gheșie, P. Ion Gârleanu, Ovidiu Hulea, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil
Lobonțiu, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș,
Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, Elena Pop Hossu Longin, Dr. Ionel Pop, Dr. Romul
Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, Olivia A. Perușiu, Dr. Emil Precup,
Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadâșiu, Ioan Tătăran, P.
Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Trușia, Ilie Vetișan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.*

Redactor :

P. Teofil A. Bălibanu.

Secretari de redacție :

**Emilia Ille,
Iuliu Boțan.**

Administrator :

Cornelia Petrișin.

ABONAMENTUL :	Pentru studențime	100 lei anual
	„ particulari	120 „ „
	„ instituții și societăți	200 „ „
	Abonament de încurajare	300 „ „

Primește un abonament gratuit pe un an

cine va câștiga trei abonamente de încurajare, ori patru abonamente pentru instituții, sau șapte pentru particulari, ori opt abonamente studențești. Abonamentele pot fi și mixte, dar să atingă suma de 800 lei. Abonamentul gratuit se câștigă numai după ce se trimite suma totală la administrația revistei.

In chestiuni de administrație (abonamente, etc.) vă rugăm să scrieți pe adresa *Doamnei Cornelia Petrișin, profesoară, Șimleul-Silvaniei.*

In chestiuni de redacție să vă adresați *Păr. Teofil A. Bălibanu.*

FLORI DE CRIN, revistă feminină, Șimleul-Silvaniei.

Apare lunar, cu excepția lunilor Iulie și August.

*In ori ce timp a anului pentru mame, soții și fete evlavioase
cea mai plăcută surpriză*

va fi

un abonament la „Flori de crin“

Singura revistă feminină — cu conținut garantat moral — din țară.

Scopul revistei :

Să apere tineretul feminin — și femeia în general — **de imoralitatea ucigașă.**

Să dea **nutremânt sufletesc curat**, trecut prin prisma purificatoare a moralei creștine.

Să sădească în inimile tinere „**adevărate flori de crin**“ și să le păzească intactă nevinovăția și curătenia lor sfântă.

Să readucă la Isus societatea prin **presa și acțiunea creștină.**

Să apere **morală lui Hristos** — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca.

Să vestească pretutindeni deviza Țării noastre : „**Nihil sine Deo**“.

In urmare, revista „Flori de crin“ se va sili ca întotdeauna să dea sfaturi creștinești pentru mame, ca ele să poată da o **bună educație** fiilor lor; îndrumări pentru soții, ca să fie „**îngerul păzitor**“ al familiilor lor; iar pentru fete va fi o **călăuză dreaptă și sigură**, mai ales atunci, când fără experiență, se vor avânta în mijlocul lumii plină de pericol.

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS

PE URMA UNEI RAZE...

— Lourdes-ul —

În 11 l. c. s'a aniversat în sânul bisericii Apusene 75 ani dela cea dintâiu apariție a Prea Curatei, la Grotă dela Lourdes, prea fericitei păstorite Bernadetta Soubirous.

Consider ca un act de pietate, și simt o necesitate sufletească de neînving dar și o obligație morală de adâncă și eternă recunoștință față de Imaculata, să mă atașez și eu la pleiada nesfârșită a pelerinilor din întreaga lume creștină, cari au avut fericirea să simtă în inimile lor efemere și adânc rănite, revărsarea neasemuită a balsamului eteric tămăduitor, cu care i-a binecuvântat Ea...

... Resimt în această clipă, toată imensa desperare prin care a trecut sufletul meu cu doi ani în urmă, când mă văzui amenințată de a-mi pierde pe veci tot ce aveam mai scump în lume: pe soțul meu.

Era după ce mă adresai înțelepciunii științei omenesti doctoricești în a cărei neputință și în a cărei limitare înspăimântătoare mi-am pierdut și cea din urmă iluzie...

La un moment dat. m'am oprit incremenită stupefiată și atât de înfiorător de singură la una din răscrucele vieții, unde nici părinți, nici frați, surori, nici prieteni, nici chiar doctorii nu-ți mai pot întinde părghia de salvare, nu te pot însoți, nu te pot ajuta cu nimic... Toate porțile de salvare mi s'au închis ermetic în față, toate resorturile minții omenesti s'au stricat și iată-mă singură, singură, îngrozitor de singură pe pustiul avid al Vieții, — doar cu Crucea suferinții pe umăr...

Cât o fi durat această desnădejde fără seamăn, care a săpat o proporție de netrecut între sufletul meu și cel al tumultului neputincios și-atât de departe de mine — nu-mi pot de seama... Dar tocmai în clipa când mă simțeam mai stingheră și durerea mea era la apogeu, de undeva... de-aproape, ori de departe, un glas nespuse de cald, de dulce, de prietenos mă învioră: „Veniți la mine voi toți cei cari suferiți, căci eu vă voiu mângăia pe voi.“

Ca electricizată, mi-am ridicat fruntea din țărina unde zăceam cu buzele arse, și cu ochii înpaianjenii de lacrimi arzătoare și am intins brațele spre El... O bucurie copilărească îmi învioră într-o clipă sufletul atât de sdrențuit de suferințe la auzul acestor cuvinte, atât de neașteptate, în mijlocul pustiului sumbru dela răscrucea întortochiată dintre ale. cărei căi, pline de umbră și negură, nici una nu mă ademenea... O mână catifelată de părinte îmi netezi cu gingăsie fruntea palidă și involburată, mi-a uscat lacrimile și mi-a indicat cu un gest simplu calea pe care să purced. Iar eu am strigat cu glas plin de speranțe:

— Pustie e și tristă inima mea, Ție Ți-o închin în întregime dutce Isuse, primește-o...

... Astfel am plecat într-o frumoasă, mulcomă zi de toamnă, cu sufletul iluminat de-o Rază vie, pe calea îndicată de „doctorul doctorilor“ spre celebrul Lourdes, dela poalele Prineilor francezi, la acel loc sfânt al tămăduirilor trupești și sufletești pentru toți acei cari cu deplină credință și neștirbită încredere se adresează Cerului.

Incredințându-mi toată comoara ce-o mai aveam și care mă mai legă cu trei rădăcini puternice de acest pământ — copilașii — în grija Prea Curatei, am plecat la drum, fără să mai privesc o clipă'n urmă.

Abia simțind oboseala în decursul lungului voiaj de aproape 2000 km., ce i-am parcurs cu mici întrepreri — o zi la Viena și două la Geneva — iată-ne sosiți plini de avântul speranței la Grotă făcătoare de de minuni... Povara Crucii noastre, abia o mai simțeam...

Nu găsesc cuvinte potrivite în vocabularul omenesc, cari să poată tălmăci, măcar în culori palide și contururi vagi, toate senzațiile subtile, eterice și atât de sguuitoare cari mi-au străbătut biata ființă la vederea atâtor dovezi ale binecuvântării Cerești, de lângă acest splendid orașel de munte, ascuns între piscurile măreților Pirinei. Incepând cu plăcile de marmoră albă cari tapisează pereții celor două catedrale de de-asupra Grotei, pline cu înscripții aurite, de cuvinte de „recunoștință“, — continuând cu drapelele tuturor neamurilor creștine de pe Glob, dintre cari numai cel românesc am constatat, cu regret, că lipsea; apoi praporii și nenumărate suveniri cari împodobesc cu prisosință interiorul acestora, lăsate aci de pelerinii fără număr; cum și cărjele, nenumăratele cărje și pieptare de ghips ale vindecaților aici, cari stau aninate de plafonul Peșterii; până la apa celebră ce gâlgăie printre pereții stâncoși ai Grotei, de unde e prinsă apoi în peste 12 robinete, cari stau la dispoziția ori cui în mod gratuit, ca și baia — la cari au alergat și s'au adăpot în decursul celor 75 ani, atâtea buze arse de suferințe...

M'au emoționat până la lacrimi aceste suflete cernice, proșternute pe lespezile reci de dinaintea Grotei, fără deosebire de sex, de etate, de stare socială etc. toți înfrățiți, egalizați în fața Concepției Imaculate, care e aceeași pentru fiecare, mama tuturor... Și am înțeles atunci de ce acest Neam a fost privilegiat și de Slavă...

Nu voi uita apoi nici pe tânăra mireasă îmbrăcată 'n alb, care venind la brațul soțului ei și urmați de tot alaiul de nuntă, așa cum au ieșit din fața alta-

rului și au venit aci la picioarele Imaculatei ca să-i binecuvinteze cu privirea Ei și unde și-a lăsat prinos, buchetul ei alb...

Dar pe lângă credința vie, fermă, bazată pe o netăgăduită convingere manifestată prin toate actele lor și în toate circumstanțele, aceste suflete binecuvântate au tras și pe răvașul văzut al țării, prinosul lor de eternă recunoștință...

Risipa de statui cari reprezintă diferite figuri ale sfinților, încremenite pe blocuri de granit ce împodobesc vasta explanadă de pe țarmul stâng al Gav-ului, ce sunt alta, decât această pie expresie? Dar „Scala-Santa” și „Drumul Calvarului” cu cele 14 stațiuni ale Mântuitorului, reprezentate prin tot atâtea grupări de statui de bronz, în mărimi naturale și de o artă perfectă, pe cât de emoționantă, pe atât de fidelă „Calvarului” tip?!

...Și de-aci, de pe această culme măreață a Calvarului, se îmbie ochiului umed, o perspectivă fără seamăn, de o frumseță uimitoare... Văi adânci, prăpăstioase, pline de echou, și piscuri ascuțite, pleșuve ce-și înalță încrezătoare frunțile cenușii sus, pe zarea limpede... Cărări albe, șerpuitoare, ce se pierd ici-colo printre boschetele încă tinere și verzi, pe cari urcă în dangăt de talangă, câte-o mică păstorită, cu câteva oițe albe ce pășesc cuminți pe urmele stăpânei... Câte-o mică Bernadetta ce de sigur recitează în mers câte-o rugăciune. Ori ades, când clopotul sonor al Catedralei

străbate până la ea în amurgurile mulcome de toamnă, parc-o zărese pe pajiștea verde; ingenunchiată, cu mânușile împreunate, între cari strânge mărgelele rozariului, ... Ce se adaog la toate impresiile copleșitoare, cari mi-au străbătut inima aci, mai mult decât eclatantul, specialul „dar” pe care l'am primit la acest loc sfânt noi înșine, a treia zi după sosire, când soțul meu drag și bolnav încă, trezindu-se din somn în miez de noapte exclamă surprins;

— Dragă, sunt vindicat!...

Cu sufletul zguduit până în adâncimi de recunoștință pe care n'am destule puteri ca să mi-o manifestez, mă proștern plină de cucernicie la picioarele „Eternei Fecioare” cu privirea umedă de bucurie, pentru că Ea a sfâșiat ca pe-o delicată pânză de paianjen, zăbranicul tenebru și atât de des. care 'ncătușase ca 'ntr'o plasă de tortură sufletul dragului meu, atâtea luni în șir și prin care nu a putut penetra nici o dără din lumina omenească-doctoricească...

Crească, acumuleze-se cernita negură în preajma mea; înmulțască-se spinii de pe piezișă cale a vieții mele, iar furtuna ei să se întetească și să mă lovească zi de zi, ele nu vor putea să mă abată nici o clipă dela ținta mea, cum nici lumina ce-mi strălucește de atunci în suflet, nu se va stânge niciodată, niciodată...

Livia Rebreanu-Hulea.

O MINUNE A SFÂNTULUI ANTON DE PADUA

Cultul acestui mare Sfânt înconjurat de-o Serafică suflătescă, a tuturor cari își pun credința și nădejdea în glorie, este tot mai răspândit între credincioșii bisericelor noastre. El, o minune.

Omenirea mult încercată a zilelor grele ce străbatem, caută înfrigurată culmi înviorătoare de suflet, în mijlocul marasmului, ce apasă ca o piatră de moară acest suflet, schintee divină cu care Creatorul a înzestrat pe om. Văltoarele multe și grele aproape că ne-ar cutropi cu totul, dacă nu ne-am putea ridica privirea către sferele cerești, de unde vine întotdeauna mângăere și alinare, pentru bietul pelerin al pământului.

Acolo, în corturile etherice ale raiului, unde rezidă Atotputernicul, înconjurat de corurile Ingerilor și a Sfinților Săi acolo, e alinarea și vindecarea tuturor durerilor pământestii.

Și cum îndurat și milostiv este Tatăl nostru ceresc, ne-a designat Patroni dintre Sfinții Săi, cari să transmită rugămintele noastre Smerite la tronul Său D-zeiesc.

Unul dintre cei mai puternici ocrotitori ai noștri, este marele Sfânt Anton de Padua, acela care pentru îngereasca Sa curățenie sufletească și trupească, a fost învrednicit în viața sa pământescă, să se coboară micul Isus în brațele Sale Sfinte.

Minunile săvârșite de Sfântul Anton de Padua, formează o bibliotecă întreagă. Și mereu sub ochii noștri, înfăptuiește cele mai miraculoase ajutoare față de toți aceia, cari prin rugăciuni poate îi solicită scutul său puternic și cari contribuie la pâinea săracilor săi.

Țin să destăinuesc, pentru gloria Sa, și înălțarea

Este îndeobște cunoscută, înfiorătoarea catastrofă de automobil din a treia zi de Paști anul trecut, întâmplată la bariera Clujului, care a costat viața a lor patru oameni, anume: Maiorul Barth, Directorul Atanasie Demian, un industriaș din Cluj și Șoferul. O singură persoană din cinci, câte erau în mașină, s'a mântuit numai cu leziuni ușoare.

A fost nepoata mea Maria Pop măritată Căpitan P. Sorescu din Someș-Odorhei.

A rămas lumea încremenită în fața groazniciei întâmplări. Și s'a comentat ca o adevărată minune pe tot întinsul Ardealului scăperea norocoasă a nepoatei mele.

Și minune a și fost.

Ea a fost produsă prin marele Sfânt Anton, al cărui ferveniță stimătoare și închinătoare era Maria.

De câte ori mergea la Cluj, să ducea să soliciteze scutul Sfântului Anton în biserica închinată cultului Său, să îi ducă flori și să contribuie la pâinea săracilor săi.

Purta în permanență cu sine, o mică statuie de argint a marelui Sfânt, care s'a găsit și atunci la ea, când a fost asvirlită de puterea groaznică a acestei ciocniri de tren și automobil, la o mare distanță și adâncime, acoperită de întreaga caroserie de oțel și fier a mașinei.

Cine a mântuit-o?...

Marele Sfânt Anton de Padua, al cărui nume fie vecinic preaslăvit!

Elena Pop Hossu-Longin.

ADOLESCENȚA ¹⁾

III.

TÂNĂRA FATĂ IN FAMILIE

1. Mulți literați și psihologi au aflat o plăcere deosebită în a studia sufletul plâpând al fetei tinere, așa cum se studiază o floare...

Florile însă sunt așa de delicate, încât, observați prea deaproape, se ofilesc, pierzându-și acea pulbere, aproape imaterială, ce le face mai atrăgătoare, simbol al nevinovăției sufletelor tinere, până când nu sunt profanate.

Admiratorii mondeni adună cu duimul laudele deșarte, izvorite prea adesea dintr'un simț nu tocmai nobil față de sexul frumos în strălucirea lui, cum e într'adevăr adolescența fetelor. Ei laudă mai cu seamă ingenuitatea tinerelor fete, sburdăciunea lor plină de grații și neprecuparea vârstei lor fericite, asemănând-o cu negura dimineții, care se risipește cu iuțeală la întâile raze ale soarelui. Admiratori superficiali și exploratori răutăcoși!

Durere, că și multe mame sunt printre admiratori, și se bucură numai în astfel de laude pentru fiicele lor, fără a se gândi că negura de dimineață îndeobște durează și peste zi, și distruge nădejdea pomilor înfloriți,

Anii, cari leagă viața copilăriei cu aceea a femeii, nu sunt desigur o frumoasă sală de așteptare, după cum cred mulți.

Doi, trei ani de viață adolescență par un fleac, fără prea mare importanță... Și o semință cântărită în palmă, pare foarte ușoară și n'ar fi cine știe ce s-o arunce la vânt... Gândul însă la rodul îmbelșugat din viitor îți deșteaptă datoria de a-o respecta. Tocmai anii adolescenței sunt cei mai grei pentru o mamă mai ales, ca munca ei de până aci să o ducă la desăvârșire, slujindu-se și de conlucrarea tinerii, sale odrasle.

Când planta a fost pusă în condițiuni favorabile, când i s'au smuls din jur buruienile rele, când s'au stărpit insectele stricăcioase, când i s'a procurat tot ce se credea mai deștoinic pentru a se desvolta, rămâne în sarcina plantei să înflorească. Totuși înflorirea ei nu se poate lăsa la voia vânturilor, deoarece, dacă floarea se ofilește, rodul ei nu se va desvolta. Prea adesea se întâmplă din nefericire că după o adolescență, urmează o existență sterilă.

2. Nimic nu-i neînsemnat într'un period, când sufletul, încă nestatornic, e pe cale de a-și croi un drum definitiv. Trebuie vegheat. Nu ajunge ca toată familia să fie model de conduită, nu ajunge a alege o școală exemplară pentru instrucțiunea tinerii fete. E de luat aminte că sute de primejdii externe amenință sufletul acestor tinere plante, și de aceea părinții sunt datorii a neutraliza aceste primejdii pintr'o formare solidă și gingașă, dreaptă și liniștită.

Ați avut vreodată prilejul să ascultați pe neobservate convorbirile multor tinere fete, când ele se cred singure? Iată colo un grup de câteva fetișoare, cu părul frumos coafat, cu ochii sclipitori, cu rochițe după modă: „Eu doresc mai mult decât orice, un frumos nécessaire pentru unghii“ — zice una. „Și eu, știi! Vreau să am mâni de prințesă! Mama însă

mă chiamă întotdeauna s'o ajut la bucătărie; dar eu nu vreau, tocmai ca să nu-mi deformeze mâinele“, — spune alta. „Faci foarte bine; ce să faci! Mamele noastre au încă ideile secolului trecut“ îi răspunde tovarășa.

În fața unei vitrine un alt grup de fete privește cu lăcomie cele expuse. Romane senzaționale, cu coperte atrăgătoare și iscoditoare; reviste felurite, ilustrațiuni mondene, într'un cuvânt tot ce excită și îmboldește la ușurătate și plăcere senzuală. Fetele se ingrămădesc ca să vada mai bine, iar una dintre ele mai desghetată face comentarii, explicând celorlalte, cari ascultă, îmbujorate la față și cu ochi sclipitori... Aiurea alte două dudui vorbese cu înflăcărare despre o reclamă, ce reproduce o scenă de suicidiu. Cea mai blondă și mai delicată zice: *L-am văzut și eu Duminecă, acest film; era foarte impresionat, mai ales scena suicidului era grozav de mișcătoare!*

Seara, după ce toți se retrag la odihnă, iar mama duioasă se gândește cu sirguintă senină la fiica ei deja adolescentă, cari ar trebui să doarmă somnul nevinovăției, fiica macină în fantazie, cu o plăcere ucigătoare, scenele de amor, văzute la cinematograf, sau citește cu nesaț vre-un roman nu tocmai curat, ce-l ascunde printre cărțile de școală. Asemenea mame liniștite au uitat, că între casă și școală este strada, grozava stradă de oraș, care într'atâtea chipuri strică și nu a rare ori distruge bucuria mamei celei mai prevăzătoare. *Dublați și înzeciți, vai mamele, grija voastră maternă asupra fetelor adolescente, întărindu-le caracterul și inspirându-le respect față de ele însăși.*

3. Tinerele fete astăzi nu mai au acea iubire adâncă pentru casa părintească, ce o aveau generațiile de altădată. Astăzi e foarte mult nervosism în vinele tuturor. Un dor de ducă, de călătorie stăpânește mai ales tineretul, așa încât nu se mai cunoaște poezia dulce a familiei. Soțiile moderne nu se mai străduiesc a fi vestalele căminului, iar fetele, pentru a scăpa de controlul urmăritor al mamelor și pentru a apărea persoane după cerințele moderne, se lipsesc de acele energii, cari provin tocmai din dragostea căminului, socotind casa părintească ca un hotel comod, iar nu ca un cuib ocrotitor.

Aceste neajunsuri nu s'ar întâmpla, dacă ele s'ar bucura în casă de o libertate rațională. Fără indoială, e o distanță enormă între a învoi fetelor o independență regulată și rațională, și ale lăsa fără vre-un frâu după orice capriciu al lor. Prudența unei adevărate mame trebuie să afle calea de mijloc.

Dar cum se poate face să se deștepte în inima unei fete dragostea pentru casă?

O tânără fată trebuie să ia parte activă și personală la viața familiară a casei părintești, dându-i și ceva din răspunderea pentru bunul ei mers. Ar fi bine ca ea să-și aibă și o odaie proprie, ceva mobilată, care să-i slujească de o dulce retragere în ceasurile libere, și să se poată exercita în o viață spirituală mai întinsă; și să se învoiască satisfacția de a-și aranja apartamentul după plac; și, pentru a-i da o atenție, să i se ceară adesea și sfatul, așa încât ea să se simte într'adevăr asociată la viața de conducere a mamei. *Familia nu e o cazarmă; ea trebuie condusă cu o oarecare lărgime, iar nu într'un mod despotice și numai imperativ. Un asemenea sis-*

¹⁾ Cf. Nr. 6. 1932.

tem adesea e pricina unei pasivități apatice, sau chiar a revoltei.

4. Sunt multe familii, în cari obligator se duce o viață cu toții la olaltă; e oprit a rămânea în camera proprie, dacă este; e oprit a cultiva prin reculegere puțină vieață lăuntrică... În astfel de vieață e aproape cu neputință a forma caractere solide. Cu un astfel de sistem apăsător, întunecat de o severitate excesivă, lipsit de razele unui zâmbet și de dulceața unei desmierdări, nu e mirare dacă în sufletul tinerii fete se deșteaptă dorința de a sta departe de casa părințească cât mai mult.

Despre Mareșalul Montlue se citește, că după ce-și pierdu la Madera, fiul, tânăr de multe speranțe, cu durure se tânguia față de un prieten, zicând: „S'a dus fiul meu, fără să fi cunoscut vrodată gingășia mea pentru dânsul, și a rămas în convingerea că eu nu l-am iubit, nici nu l-am stimat după vredniciile lui!”

Ce mahnire apăsătoare pe inima unui tată!

Tânăra fată, care sub ochii mamei își poate desvolta întreaga personalitate în mod armonios și liber, ca între ale ei, răspândește în casa părințească raze de o bucurie cu totul proprie și dobândește în familie ceea ce poate nici mama n'a reușit să dobândească cu toate eforturile ei îndelungate și meritorii.

... Sunt adesea unii părinți, tatăl mai ales, cuprinși de orbirea patimilor mai rău decât Edip de orbirea ochilor, dar sunt și tinere adolescente de o putere sufletească mai mare decât aceea a Antigonei, fiica lui Edip, din mitologie, cari sunt nu numai de călăuză unui tată orb, dar reușesc câteodată să-l și tămăduiască de orbire. O tânără de felul acesta câtă armonie nu împrăștie printre frații și surioarele mai mici!

5. O fată apoi e datoare a-și da seama că cea dintâiu însușire bună a unei femei, e aceea *de a ști să muncească*, căci, chiar dacă ar fi bogată, trebuie să se convingă, că zadarnică i-ar fi zestrea și veniturile, dacă apoi, din nedestoinicia ei, ar fi silită să consume jumătate pe cheltueli de casă, cari s'ar putea înlătura, iar altă jumătate pentru achitarea conturilor la croitoreasă și la modistă. De aceea o mamă mai înainte de toate trebuie să învețe bine pe fiica sa modul de a conduce casa proprie.

Grimaud zice: *Sunt secrete chiar și în arta de a așeza patul, de a păstra luciul parchetului din camera, de a spăla și călca rufăria, de a asigura fiecărui obiect locul propriu în casă, de a ținea casa în ordine desăvârșită. Aceste secrete o mamă trebuie să le descopere fiicei sale. Mulți dintre fetele de azi habar n'au de asemenea ocupațiuni... vina în cea mai mare parte e a mamelor lor“.*

De fapt mamele pot scuti de multe neplăceri pe fiecele lor, în viitorul lor cămin, pe care vor fi nevoite a-l călăuzi. Să nu se creadă că o servitoare destoinică va putea să înlocuiască lipsurile stăpânei. Mai întâiu unde vei găsi o astfel de servitoare? Altfădată poate mai era cu puțință, astăzi însă foarte greu. Și ce pretențiuni fantastice n'au astfel de ființe, chiar de s'ar afla? Să presupunem, că tânăra doamnă ar descoperi o asemenea pasăre rară, va trebui totuși ca doamna să știe a o călăuzi pe servitoare, a-i împărți munca și a controla ceea ce face. O stăpână neexperimentată asupra grijelor familiare, nu va fi niciodată respectată, și anarhia va domni în casa ei.

Tânăra fată și viitoarea soție nu trebuie să des-

prețuiască nici bucătăria și arta de a pregăti bine bucatele. E cam umilitor, dar totuș prea adevărat, că pentru un bărbat „*una dintre căile de a ajungi la inima lui, e stomahul“*. De fapt, când soțul, istovit de munca zilei, fie materială, fie intelectuală, întră în casă și află pe scumpa-i soață sârguincioasă, care, după ce a lucrat toată ziua, pentru a face și mai plăcut cuibul său, i-a pregătit cu cea mai mare grijă, hrană gustoasă, soțul uită toată greutatea de dinafară și se fericește de mângăierile căminului. Iar când treptat, treptat, va veni să se așeze la aceeaș masă, atâția micuți coborâți din cer, bucuria și fericirea se va spori și mai mult.

În chipul acesta, sub ochii mamei și a tatălui, în mijlocul frațiilor, tânăra fată trăiește ciclul desăvârșit al vieții familiare și se prețuiește la rândul ei, să înființeze o nouă familie.

Când în familie tineretul crește numeros și bine îngrijit; când părinții, aducându-și aminte, că și ei au fost tineri, slobod puțin frâul strictetei așa, încât fiii să nu caute a-l rupe cu totul; când viața familiară se desvoltă cu disciplină pricepută și condiscendență reciprocă, atunci căminul părințesc rămâne neuitat și venind ceasul de despărțire, fiii pot înfrunța vieața cu siguranță.

P. Dr. Dominic Neculăeș
franciscan.

SĂ NE DEPRINDEM A JERTFI

O însușire rea și foarte dăunătoare omului și binelui obștesc este egoismul. Egoistul, gândindu-se numai la sine și lipsindu-i iubirea față de aproapele, este un dușman al societății, este o stavilă la orice înaintare, la orice faptă bună. Egoistul nefiind capabil de jertfă pentru altul, este un dușman al dragostei de oameni, al milei creștinești și al progresului societății.

Istoria ne, arată nenumărate pilde de suferințe îndurate de popoare și de neamuri din cauza domniilor și a cărmuitorilor egoiști. Vieața ne arată și ea neplăceri și suferințe în sânul oamenilor din cauza egoiștilor, preocupați numai de interesul propriu și străini de interesul obștesc al societății. Fericirea noastră, a tutorora, este strâns legată de dragostea de oameni și de spiritul de jertfă, care ne stăpânește, fără de care orice îmbunătățire a vieții omenești, ori ce fericire ar fi cu neputință. Lumea progresează și se perfecționează prin aceia, care nu cunosc oboseală și sunt în stare să se lapede de câștigul și plăcerile lor, pentru a folosi prin aceasta societății.

Cea mai frumoasă pildă de jertfire de sine a dat-o Isus Hristos, lăsându-se bătut pe cruce pentru idealul creștin: binele, pacea, fericirea și iubirea între oameni și îndemnându-și și învățăceii să facă la fel, parăsind tot ce au și urmându-l.

A jertfi pentru binele omenirii, a trăi pentru alții, este o datorie sădită în sufletul nostru odată cu nașterea. Ne spune aceasta instinctul dragostei, cu care părinții își îngrijesc copiii, dela nașterea lor, până devin mari și independenți și până sunt și ei capabili de-a aduce folos societății. Ne spune numărul mare de eroi, care și-au jertfit viața pentru binele și mântuirea patriei lor iubite. Ne spun toate invențiile și descoperirile tehnice, chimice, medicinale, aeronautice, de care ne bucurăm noi azi, ușurându-ne

viața, pe urmele jertfelor de oameni, cerute de cele dintâi încercări.

Chiar dacă n'am avea datoria de a munci și a jertfi în viață — ar trebui să ne simțim atrași de strălucirea și măreția acestei virtuți fericitoare și mângăietoare. Cine are mulțumirea sufletească, cine are nădejdea unei răsplătiri vecinice, cine este onorat și cinstit de toți oamenii? Nu acela care muncește în tăcere; nu acela care nu desperează; nu acela, care nu face decât numai bine; nu acela care e gata de jertfă și ajutor pentru înaintarea și fericirea oamenilor? Oare nu ne înduioșează inima bună a acelora, care știu și vreau să aline dureri și să ștergă lacrimi? Oare este om care să nu se umple de admirație pentru un Pasteur, Edison, Curie, Babeș, Vlaicu și pentru toți, bărbații mari ai lumii, și ai neamului românesc, care au jertfit ce-au avut mai scump pentru un ideal, pentru fericirea neamului, sau pentru progresul omenirii? Așa om nu este!

De aceea încă din frageda etate a copilăriei să ne obișnuim a jertfi.

Pentru a fi capabili de jertfe mari, trebuie să ne deprindem ca copiii încă cu jertfe mici. Așa de pildă să renunțăm la o petrecere, la un ajutor dela părinții săraci, la o îmbrăcăminte scumpă, la orice plăcere, care ar face grăutăți părinților sau acelora,

cu care trăim. Să ne deprindem a nu băga în seama de a ajuta pe un conșcolar sau un coleg al nostru. Să jertfim din obolul nostru pentru instituțiile și societățile culturale. (Școli, biserici, biblioteci, societăți, corale, literare, religioase, sportive etc.) Ajutând instituțiile și societățile culturale contribuim și noi, cu o părticică, la înaintarea neamului încă pe băncile școlai.

România Mare este urmarea jertfelor aduse de aceia, care au simțit că au datoria să-și dea viața pentru înfăptuirea unirii. Cei ce le urmăresc acelora în viață, suntem datori, să consolidăm această unire, prin munca noastră idealistă, care să facă din România o țară respectată și tare, prin civilizație, moralitate și bogăție.

Voi elevii, acum vă pregătiți pentru a înțelege această datorie a voastră. Deschideți-vă ochii pentru a observa toate relele, de care suferă neamul, ca să știți cum să le vindecați, când va sosi timpul nostru. Observați toate calitățile neamului nostru pentru a le întări în folosul viitorului aceluia și pentru a spori mândria de român, Obicinuiți-vă a jertfi timp, ban, confort, petrecere, plăceri de tot felul, chiar și viața pentru ajungerea acestui ideal legat de destoinicia și mândria voastră, a generației tinere. Iar părinților le zic: creșteți-vă copiii în vederea înfăptuirii acestui ideal.

Dr. E. Precup.

NOUI RAZE DE LUMINĂ

Cine a luat parte cu suflet recules la înălțătoarea solemnitate a reînnoirii voturilor și a învesmântării în cinul monahal a unor surori din Congregația Preacuratei Fecioare Maria, ce a avut loc Vineri în 23 Dec. la Institutul Recunoștinții din Blaj, a putut să se convingă singur și cu temei despre noul suflu de viață ce s'a revărsat asupra bisericii noastre și despre nouele raze de lumină de cari se lasă conduse tot mai multe suflete credincioase de fete și domnișoara în epoca materialistă și senzualistă de astăzi. Până eri alaltă supremul ideal de viață, ce-l visau tinerele noastre fecioare și ce-l doreau cu duioșie și dor spasmodic părinții pentru scumpele lor odrasle, era o căsătorie așa cum o visau ele, iar viața monahală o îmbrățișeau numai cele cari din pricina unei deluzii aveau inima zdrobită; pe când astăzi tot mai multe, nu numai din rândul celor simple, ci chiar a celor cu o cultură sufletească superioară și delicată, văd în viața de mănăstire un nou ideal de viață, o nouă formă în care se poate realiza binele și frumosul ideal, altruist, un nou mod de viață de-a contribui cu ce are sufletul femeiesc mai delicat și mai sublim la cultura sufletească a neamului și a poporului nostru iubit.

Acest fapt este a se atribui, fără îndoiala, suflării Spiritului Sfânt, care a voit ca în acest timp al istoriei să trezească noi raze de lumină în sufletele nobile și delicate de cari se află atât de multe între fecioarele neamului și ale Bisericii noastre.

Fecioarele noastre, și ele produsul veacului nostru realist și cu spirit cumpănitor, au câștigat, prin observație, prețioasă și câteodată trista constatare, că o căsătorie îmbrăcată chiar în cele mai vii și scăpărătoare culori ale fanteziei, nu aduce totdeauna ceea ce un suflet nobil de femeie și dornic de-a gusta fericirea ideală și deslipită de bucuria simțurilor dorește și crede a fi moștenirea sa cea mai ideală.

De altfel împrejurările economice grele de astăzi, precum și puținul idealism curat al tinerilor de astăzi, prea puțin curajoși de a se jertfi într'o căsnicie rodnică creștinească, au făcut pe multe fecioare să caute fericirea și mulțumirea, după cari sufletul femeiesc se dorește cu atâta putere, în lăcașul sfânt al mănăstirii, unde li se satisface în mod atât de nobil și ideal și dorul după fericire, cât și expansivitatea de acțiune altruistă de care este cuprins în mod firesc ori ce suflet de femeie cu aspirațiuni curate.

Trist e, că noi n'am știut, ori n'am vrut, să canalizăm în această direcție atâtea energii curate, cari, utilizate bine, în ordin călugăresc ar fi produs minuni de activitate îngerească în lumea întunecată de patimi și păcate. Știm cu ce compătimitare, dacă nu cu ură și disperț, privesc mulți, în neînțelegerea lor, pe cei și pe eele cari caută mângăiere și fericire în viața deslipită de simțuri a celibatului ori a fecioriei curate. Ceeace n'am făcut în trecut, va trebui să facem, ca o ispășire a indolenței noastre de pân'aci cu atât mai mare râvnă în viitor. Va trebui să îndrumăm de-acum înainte cele mai bune elemente, chiar cu pregătire: bacalaureat, licență, școală profesională ori de menaj, spre această nobilă și frumoasă chemare a vieții religioase. Celce va face aceasta, va conlucra în modul cel mai laudabil nu numai la binele și întărirea Bisericii, dar și la ridicarea neamului.

Trebuie să fii de față la o atare învesmântare, ca să vezi symbolismul zguduitor al dedicării în viața călugărescă. Cu câtă smerenie, evlavie și abnegare de sine intră candidatele în fața arhierului, conduse de superioară, care mărturisește despre pregătirea și probarea lor pentru viața îngerească! Cu cât symbolism se exprimă lepădarea lor de lume și de toate deșertăciunile ei trecătoare și îmbrățișarea cu ardoare a vieții de mireasă a lui Hristos! Este o complectă și ex-

presivă transfigurare a persoanei de lut în ființa spirituală, carea de acum înainte nu va trăi după legile trupului, ci după ale spiritului.

În Blaj în mod deosebit se exprimă aceasta logodire cu mirele ceresc prin sublima și supersferica priceasă a învesmântării, care constituie apoteoza întregii dedicări și învesmântări. Din întreaga ceremonie a învesmântării iese persoana candidată complet zdrobită în ființa ei materială, și complet renoită în cea spirituală. Este spiritualizarea materiei în ființa muritoare.

Ce clipe fericite și zguduitoare deodată, să vezi că mai există persoane cari, deși fragede, au totuși tăria supranaturală de-a se preda acestei sublime transfigurări, acestei suprafirești spiritualizări. La Blaj, în Institutul Recunoștinții, o atare ceremonie are o îndoită semnificație: ea se întâmplă în orașul sfânt al memoriilor și al tradițiilor bisericii noastre; în Institutul Recunoștinții, în acest lăcaș binecuvântat răsărit din jertfa și dragostea a tot ce Biserica noastră are mai bun și mai nobil, începând cu Sfântul Părinte până la smeriții intelectuali crescuți cu țipăii Blajului, lăcaș unde a răsărit cea mai nobilă floare a Sionului nostru sfânt, Congregația Surorilor Preacuratei Fecioare Maria, floare, care sperăm că se va răspândi încurând pe întreg teritoriul provinciei noastre metropolitane. Clipe de veșnică aducere aminte, ce ar trebui să le dorească toate acele cari vreau să experimenteze în sine cum e cu puțință a trăi o viață fericită și plină de mângăieri nespuse și în acest blestemat și trecător lăcaș de lut. Cine dorește, să guste!

P. Dr. Tăutu.

(Vestitorul.)

Noaptea 'n codru...

Doarme totul...! Iar prin codru

Numai visu-i călător;

El desmeardă orice floare

Și îi spune: somn ușor...!

Dintr'un cuib s'aude 'ntruna

Ciripit de păsărele,

Nu știu puii cari să-i culce

Și... se ceartă între ele.

Iar la mijloc de pădure,

Lâng'o scorbura hidoasă,

Ceartă vulpea o găină

Că mergea eri prea băfoasă...

Greerii prin poeniță,

Țin concert în clar de lună,

Pe când zefirul dorește

Tuturora: „Noapte bună!”

Olivia Porușiu.

Primum spre recenzie cărți, chiar și ne-religioase, dar să fie în conformitate cu morala și credința creștină.

IROZII MODERNI

Pe când se serba la București Ziua Mamei — anul trecut — la Iași se ținea un Congres feminist. Și la acest Congres s'a propus și aprobat un lucru care va rămânea cea mai batjocoritoare ironie la adresa serbărilor „Ziua Mamei”. S'a aprobat anume ca păcatul îngrozitor al Irozilor moderni să-l poată săvârși la lumina zilei și fără de nici o pedeapsă.

Dupăce în numărul trecut al revistei am vorbit despre îngrozitorul păcat al Irozilor moderni — va să zică al părinților cari sugrumă copilul lor înainte de a se naște — să vedem acum cari sunt cauzele acestui păcat și ce remedii pentru îndreptare.

Astăzi tot mai tare se accentuează o doctrină, numită neomalthusianism, care sperie pe oameni zicând că deja sunt prea mulți oameni pe pământ, că dacă se vor tot înmulți se va ajunge mai târziu acolo, că vor muri de foame. Prin urmare să împiedecăm înmulțirea prea mare a oamenilor.

Oare adevărat să fie aceasta? Hotărit: nu. Pentru că e lucru constatat că atâta pământ necultivat este și atâta s'ar putea intenționa cultura pământului, încât ar putea trăi încă alte două ori chiar patru miliarde de oameni pe lângă cele 2 cari trăiesc astăzi. Nici nu s'a văzut la nici un popor, că înmulțirea lui să înzemeze sărăcie mai mare, ci din contră: progres cultural și economic.

Că nu starea economică rea, mizeria, foamea, este cauza acestui păcat, se vede și de acolo că — în general — familiile cele mai bogate sunt acele cari au mai puțini copii.

În New-York au calculat câți copii sunt în strada

cea mai bogată și ce s'a constatat? S'a constatat că la 45 de familii — cele mai bogate — sunt 17 copii. Dar la noi nu e oare constatat, că familiile cele mai sărace au cei mai mulți copii? Nu e fapt concret, că mai ales la sate e aproape raritate familia care să aibă mai puțin de 4—5 copii iar de altă parte e aproape raritate ca familiile bogate să aibă mai mulți de 3—4 copii.

Care-i deci cauza principală a păcatului Irozilor moderni? Să o spunem limpede? E lipsa de moralitate. E concepția greșită despre viața aceasta, în care nu se aleargă decât după plăceri bucurii și comoditate cât mai mare: ceea ce provine din lipsa de credință vie în viața viitoare, în răspundibilitatea ce o avem înaintea lui Dumnezeu. Cinematografele, reprezentațiile, presa anticreștină, unii oameni chiar profesori de universitate necredincioși, propagă ideile cele mai greșite despre tot ce e sfânt și creștinesc, ori despre căsătorie, viață curată și datorințele de împlinit.

Adevărat că uneori pot să fie astfel de împrejurări slăbiciunea soției, boală, încât copilul ar recere eroism de care mulți nu sunt capabili. Dar știm noi că, pentru a urma pe Hristos trebuie să ne lepădam de noi înșine, trebuie să îndurăm adesea multe ne-cazuri... Un creștin adevărat nu stă nici măcar la îndoială în fața păcatului să-l facă sau să sufere... ci e în stare la orice jertfă mai bine decât să-și păteze sufletul său cu un păcat greu.

În cazuri extreme, mai e un mijloc, singurul mijloc iertat, pentru a înconjura copilul: „Cei ce au

soții așa să fie ca și cum n'ar avea". (Sf. Apostol Pavel în I. Cor. 7, 20). Adeca înfrânarea totală a soților de căsătorie, ceea ce iarăși recere tărie sufletească și învingere de sine. Aceasta învingere de sine omul o poate câștiga iarăși numai prin o viață creștinească *trăită*. Deci, sau o viață casnisă folosind toate drepturile — și atunci trebuie primit oricâți copii vrea Dumnezeu, cu orice jertfe, sau dacă împrejurările extrem de grave o recer, înconjurarea copiilor prin înfrânarea totală a soților de căsătorie. Altă cale *iertată* nu este.

Poate să zică cineva. Biserica e prea severă; trebuiesc reformate multe învățături de-ale ei, trebuie să fie mai îngăduitoare...

Răspundem: Biserica nu poate schimba nimic din ceea ce a poruncit Dumnezeu, altcum ar fi trădarea Intemeietorului său. Iar Dumnezeu a poruncit „să nu ucizi” fără nici o excepție. Nu Biserica are lipsă de reformă, ci întreaga viață socială, familială și individuală.

Dacă neajunsurile vieții economice încă își au influxul lor uneori, apoi Statul să arate că stimează familiile cu copii mulți ușurându-le viața. Așa s. ex. să le micșoreze dările; să le dea mai mari ajutoare familiare și nu numai până la al treilea copil, cum durere, se face astăzi, ci cu cât are cineva mai mulți, cu atâta să primească mai mult, ba chiar să primeze pe familiile cu cei mai mulți copii; să libereze pe femei dela munca din fabrici, ba chiar și dela oficii grele; să le ofere mijloace mai bune de trai, iar familiilor cari au s. ex. 6 copii să-li-se dea pe C. F. R. reducere de 25—50%, iar celor cu 9—10 copii de 50—75% în permanență; apoi să pedepsească pornografia, filmele, scrierile și pe toți aceia cari propagă sau se prestează ei înșiși la acest păcat, incluzive medicii, cărora să nu le fie permis orice. Să serbeze cu mai mare fast Ziua Mamei și Ziua Copilului, etc.

Insă fiindcă adevărata și cea mai generală cauză a păcatului este lipsa moralității, remediul cel mai efectiv va fi tocmai restabilirea moralității în indivizi. Credința vie în viața veșnică fericită, ori nefericită, după cum vom ținea sau nu toate poruncile lui Dumnezeu; încredere nestrămutată în Providența Celui ce dacă se îngrijește de paserile cerului și de crinii câmpului, cu atât mai vărtos va purta grija de nevinovații copilași. Conștiința și convingerea că nu suntem aici pe pământ numai pentru a ne bucura, ci avem și de suferit și datorințe grele de împlinit; Conștiința și credința vie că scopul primar al căsătoriei sunt copiii și că e un mare păcat împotriva legii stabilite de Dumnezeu și împotriva omenirii înseși a ucide cu voia vre-unul, chiar și atunci când grasează atât de mult „moda sau sistemul cu 1—2 copii”, modă fără credință, fără Dumnezeu, modă blestemată, care de sigur că nu va scuza pe nimeni — cu atât mai puțin pe cei mari și bogați — în fața Judecătorului ceresc. Apoi credința și conștiința că copilul e un dar al lui Dumnezeu, dar pe care nu-l putem refuza, după cum nu putem refuza nici darul vieții noastre proprii; cu un cuvânt credința adevărat creștinească, va reforma toate concepțiile și judecățile noastre greșite.

Părinților! Să o aveți în cel mai adânc respect și cinste condiția în care V'a așezat Dumnezeu, ca să fiți — împreună cu Dânsul — creatori de oameni. Stimati-vă puterea aceasta împărtășită Vouă ca o rază din însăși atotputernicia lui Dumnezeu. Fiți părinți cari împărtășesc nu moarte, ca Irod, ci viață copilașilor. Astfel binecuvânta-vă-vor fiii, nepoții și strănepoții strănepoților voștri. Și și mai mult binecuvânta-vă-va Dumnezeu răsplătindu-vă pentru ostenelele și suferințele voastre — cu fericirea cerească.

(După Tóth Tihamér)

P. Simeon Chișiu.

VIATA

— Roman —

de Sabin G. Truția.

V.

Sorbindu-și cafeaua dintr'o cească japoneză, Desianu asculta istorisirea Marceli, adâncit în gânduri. Când înghiți ultima picătură, așeză ceașca pe masă și, îndepărtând-o cu gestul omului plictisit, rămase cu privirea ridicată în tavan.

— Mai dorești o cafea, tăticule?

— Nu, scumpa mea. Mă simt cam surescitat, — probabil din cauza insomniei — iar cafeaua e ca untdelemnul turnat peste jeratic. Deși îmi place, mă hotărisem să renunț la ea pentru câteva zile. Astă seară am luat-o nu din obișnuință, sau că mi-aș fi uitat de ceea ce mi-am propus, dar vezi... peștele a fost așa de bun — excelent chiar — și prea am mâncat cu poftă.

— Atunci, un păhărel cu vin.

Desianu ezită.

— Crezi că îmi va face bine?

— Da tăticule, vinul nu strică; dinpotrivă, luat cu măsură...

— Știu. Vrei să zici că luat cu măsură ajute la digestie. Toarnă-mi deci câțiva picuri.

— Și apă?

— Da, apă mai multă. Așaa... ajunge.

Luă paharul de cristal între degetele tremurătoare și îl ridică la gură încet, aruncând o privire fugară spre ceasornicul ce atârna pe perete, sub coiful încrustat cu argint și armatura ce o purtase în războaiele medievale unul din strămoșii familiei și gândi: Încă nu e târziu...

Goli paharul tacticos și. întorcându-se spre Marcela, întrebă:

— Ești obosită?

— A, nu! zâmbi ea. De când am plecat în excursie, am devenit modernă. Înțeleg sub acest „modernism” că nu m'am culcat nicicând înainte de ora zece. Aveam între excursioniști un camarad nostim — „Hătru bun de glume”, cum îl porecliserăm noi — care povestea cu

un farmec nespus și cânta niște doine... Dar poate D-ta...

— Nu, nu! Istorisirea ta e amuzantă. Moleșeala ce o simțeam înainte de masă a dispărut ca prin farmec. Mai povestește-mi ceva.

— Nu prea am ce să-ți mai povestesc, tăticule, căci reînțorși la Bocșa-Montană, excursia noastră luase sfârșit. Proiectaserăm și o plimbare prin munți, dar, sperindu-ne de timpul care se anunțase ploios, am renunțat. Deși mă găseam într'o societate plăcută, nu regretam sfârșitul excursiei, căci, sincer spunând, prea îmi era dor de casă. Ți-am depeșat din Bocșa că sosesc și iată-mă... zâmbi ușor, am sosit.

Sorbi câțiva picuri de vin și, privind-l pe Desianu cu ochi stăruiți, reluă: Acum e rândul D-tale să-mi povestești ceva. Firește, dacă nu te simți obosit.

De când am plecat în excursie sunt împlinite două săptămâni și știi că îmi place să fiu în curent cu tot ce se petrece acasă în lipsa mea. Nu din simplă curiozitate, dar... În de-

osebi, mă interesează soarta lui Petrișor.

Hotărît să-și joace până în sfârșit rolul pe care timp de două săptămâni îl studiasă zilnic și nizuindu-se să picure în vorbe cât mai multă nuanță de tristeță, Desianu își netezi chelia îngândurat și oftă.

— Nu, scumpa mea. Prefer să discutăm alte chestiuni, căci Petrișor nu merită să ne pierdem timpul vorbind despre el.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă Marcela, aiurită. Eu știam că Petrișor ți-e drag și nu înțeleg motivul care te-a putut îndemna să-ți schimbi, abia în câteva zile, părțile ce le aveai despre el.

— Da, mi-a fost drag, recunosc; deși nu merita, căci prea e nerecunoscător.

— Pentru că a dimisionat din serviciu ce-l avea la C.F.R. și a plecat în călătorie de studii, fără să-ți fi cerut consimțământul? Nu crezi că îl nedreptățești? căci, oricum, Petrișor era un copil foarte bun, care ținea mult la familia noastră. Admit, că recunoștința ce-ți datorează încă din frageda copilărie, îl obliga să nu facă nici un pas fără să-ți fi cerut întâi consimțământul, dar faptul că a plecat, fără să satisfacă acestei datorii, nu se atribuie nerecunoștinței, ci... mai știu eu?! și, ridicând din umere, șopti visătoare: Poate îl îndemneau la asta convingerile lui și nădejdea vre-unei înaintări.

Desianu clătină din cap, neîncrezător.

— Dacă ar fi numai atâta, nu aș avea pretext plauzibil să mă supăr pe el. Durere însă, trebuie să spun că Petrișor a plecat pentru totdeauna, renunțând la orice legături de prietenie cu familia noastră.

Intr'un amurg — curând după plecarea ta în excursie — i-am vorbit despre multele greutăți și necazuri ce au dat peste mine. Considerându-l ca pe un copil al meu, i-am destăinuit totul, în nădejdea că, discutând împreună și făcând unele combinații, voi putea găsi vre-o modalitate prin care să scot dela prăpăd moșia strămoșească, ajunsă la meaz.

Vădit surprins, Petrișor mi-a mărturisit, că deși știa că lupt cu unele grăutăți, nu-și putuse închipui ca situația moșiei să fie tocmai atât de critică. La întrebările ce i le puneam răspundea numai în silă, dovadă că gândul îi era absent.

A doua zi mă pomenii cu o scrisoare prin care mă anunța că s'a

decis să plece în streinătate. Am încercat să-l rețin, dar nu era clip.

Motivele cari l'am îndemnat la pasul acesta, mi-se păreau cam nebuloase, dar, după meditații îndelungate, am ghicit adevărul.

— Ce ai ghicit, tată? Eu nu înțeleg nimic!

Desianu zâmbi amărît.

— Cu toate că nu e greu de înțeles. Petrișor a plecat, fiindcă a priceput — chiar din spusele mele — că materialicește suntem ruinați. Pânăcând ne știa bogăți, ținea la noi și ne arăta o dragoste deosebită, dar astăzi, că ne știe ajunși în pragul falimentului, se pare că nu mai însemnăm pentru el nimic. Il știam copil bun și nobil, dar aparențele de mulțori înșeală. Așa e lumea, copila mea. Viața îi îmbie omului multe surprize.

— S'ar putea să ne fi mințit, înșirându-ne vorbe cari erau streine de inima lui? Nu, tată! Eu îl cunosc pe Petrișor din frageda copilărie și am convingerea că e băiat cinstit. Prea ar fi în contrast sufletul lui nobil cu masca unui farsor. De altfel, Petrișor era în curent cu destăinuirile ce i le-ai făcut. O știu asta din multele noastre convorbiri intime; și, desigur, nu acesta e motivul care l'a îndemnat să plece.

Desianu clipi iritat.

Dându-și seama că Marcela ține la Petrișor mai mult de cum își închipuise și temându-se nucumva să înceapă a bănuși că vorbele lui nu sunt altceva decât o farsă premeditată, fapt care, nunumai că l'ar fi compromis în ochii propriei sale copile, dar i-ar fi spulberat toate planurile asupra cărora timp de două săptămâni meditase febril, irosindu-și nopțile, se hotărîsă termine cât mai în grabă această discuție delicată. Iși aprinse o țigară de foi și, ridicându-se dela masă brusc, începu să se plimbe prin cameră agitat.

— Aș fi nespuse de fericit, spuse apoi, după o clipă de ezitare, când aș putea să mă atașez convingerilor tale. Durere însă, cruda realitate nu-mi îngăduie acest lucru.

Se scotoci în buzare și scoțând la iveală un plic mototolit — dovadă că îl purtase mereu la el — îl întinse spre Marcela.

Iată, scumpa mea. E dela Petrișor. A sosit de-odată cu scrisoarea ce-mi era adresată mie. Nu l'am desfăcut, fiindcă... știu că ești o copilă bună, care nu are nevoie să fie controlată. Nu mă îndoiesc că vei găsi în el lămuriri referitoare la plecarea lui Petrișor. Marcela rupse plicul cu de-

getele termurătoare de emoție și, scoțând din el o bucată de hârtie, citi:

Dragă Marcela,

Pe când te vei reîntoarce din excursie acasă, prietenul și tovarășul jocurilor tale din copilărie va fi plecat departe. Nu știu când ne vom vedea. Peste un an, peste doi, sau ponte... niciodată.

Petrișor.

Marcela păli. Simțindu-și inima strânsă ca într'un clește, mai reciti odată scrisoarea și, împăturind-o încet, rămase cu privirea pierdută în gol.

— Ce îți serie? întreba Desianu, simulând o curiozitate naivă.

— Nimic! șopti Marcela cu glas sufocat. Doar un adio pentru totdeauna!

— Ei, vezi! adevă, ceceai îți spuneam și eu. A! și cât de mult ți-neam la el! Dar de când am înțeles că simpatia și dragostea ce ne arăta nu era altceva decât o minciuna sfruntată, nu mai prezintă pentru mine nici un interes. Dacă nu aduceai vorba despre el, eu nu ți-aș fi amintit nimic. Scrisoarea ce ți-a trimis-o nu am așezat-o între celelalte — cari ți-au sosit în lipsă — fiindcă... voiam să te cruț dela o dezamăgire. Dar poate e mai bine așa. Cel puțin ai putut să te convingi despre sinceritatea lui. Cu asta s'a pus punct. În familia noastră nu se va mai vorbi despre el, căci nu merită.

De altfel, prin plecarea lui nu am pierdut nimic și, prin urmare, nu avem ce regreta. Tu ai scăpat de tovarășia unui individ care nu merita decât dispreț, iar pentru mine e destulă mângâiere gândul că mi-am făcut până în sfârșit datoria față de orfanul administratorului Stoica.

Singura dorință ce-o mai am este ca tu, unica mea copilă, să fii fericită. Și numai dela tine depinde ca această dorință a mea să se împlinească cât mai curând, căci fericirea îți surâde.

Tocmai azi am primit dela Andrei Pănescu o scrisoare prin care mă anunța că în săptămâna viitoare va sosi la noi în tovarășia surorii saie.

În timpul cât ai fost în excursie, au sosit și la adresa ta câteva scrisori. Nu mă îndoiesc că unele sunt dela Andrei și dela sora lui, Cred că le-ai citit deja, căci, conformându-mă dorinței tale, scrisorile ce ți-au sosit în lipsă, le-am așezat în cutiuța de pe pian.

— Da, șopti Marcela, posomorită, e-am citit.

1

(Va urma.)

Lianeii

Stau, te privesc, cum dormi de dulce
Și zimbetu-ți cum se așterne
Peste obraji-i de păpușe
Peste-al tău cap culcat pe perne.

Aștept ca genele-ți să-ți tremuri
Și ochi-ți mari să-i lași să cadă
Asupra mea: cu unzi de doruri,
Cu râset, mama să te vadă.

Iubire scumpă, dorul mamei,
Să pot fi-aș da ai bolșii aștri,
Să nu cunoști amarul lunei,
Copila mea cu ochi albaștri.

Tilly Anca.

DESPRE EDUCAȚIA COPILULUI

în școală și familie.

Educația societății noastre ne hotărăște soarta. Dacă o țară ar avea educatori conștienți, dacă copilul din familie începând, ar primi o educație morală religioasă, și în spiritul acesta ar fi pregătit pentru a fi „om“, când ar fi aruncat în valurile vieții, l-ar lăsa rece vânătoarea care se practică azi cu atâta putere diabolică, și n'ar avea atâta pradă, nu și-ar găsi atâția aderenți.

O sămânță prinde rădăcini și dă roade îmbelșugate, când este sămânțată într'un pământ care-i corespunde.

Un educator trebuie să fie un mare artist al psihologiei. Astfel va putea cunoaște, în parte, sufletul fiecărui copil, iar cunoscându-l îl va putea hrăni cu cele de lipsă „spre a-l face bun, cât mai bun“! Eu cred, că scopul principal pe care trebuie să-l urmărească un educator este: „de-a forma suflete bune, cât mai bune.“ Un astfel de suflet va fi capabil numai de sentimente frumoase cari devin puteri și cari la rândul lor formează caracterul. Copilul se naște cu instincte. Cele rele trebuiesc înlăturate, pe când cele bune dezvoltate și bine hrănite. Educația este știința, lucrarea care dispune de o astfel de putere! Ea pregătește copilul pentru a fi om, deci de ea depinde și felul unei societăți. O educație „morală“ și „religioasă“ va da societății oameni cu acelaș caracter: „morali“ și „religioși“ în înțelesul real al cuvântului, cari totdeauna sunt floarea caracterelor cinistite.

Am zis că un educator trebuie să fie un mare artist al psihologiei; dar această facultate e nulă, dacă educatorul nu dispune și de-o altă bogăție, poate mai necesară mai hotăritoare. El însuși trebuie să fie întâi un caracter moral, un suflet nobil și bun, să aibă o inimă largă, iubitoare, precum și celelalte sentimente nobile, cari formează sufletul mare. Un astfel de suflet, deschis, pentru educație este un soare care luminează întunericul. Sufletul copilului este un „ce“ maleabil, totul se imprimă cu atâta ușurință și care se poate modela și forma după vrere, și tocmai aici este marea răspundere a educatorului. Educatorul ce nu-și face datoria față de sufletele ce-i sunt încredințate cu atâta încredere, săvârșește crimă în mod conștient. Aruncă în

valurile lumii și dă societății elemente lipsite de caractere, elemente cari contribuie la cangrenarea ei.

Instrucția ce se face în școala unui popor îi hotărăște viitorul.

Nimic nu place copiilor și nimic nu influențează asupra lor, ca „istorioarele morale.“ O, ce mulțumire sufletească și fericire citezi în ochii lor, când în ziua ce urma vre-unei „povestiri morale“, îmi raportau, că unul a adus apă — bătrânei părăsite din capătul satului — altul mâncare, altul lemne, iar câte-o fetiță, că i-a curățit în casă!... Și cu câtă dragostă nă alăturam și eu fericirii lor!... Mai ales istorioarele din copilărie lui Isus și Petimile Lui, aveau o influență desăvârșită asupra formăm caracterului moral, care privea în fiecare om pe „aproapele“ pe „fratele“ nostru pentru care s'a jertfit Isus... .

În astfel de momente mă întrebem adesea: se poate ca din aceste suflete, din aceste ființe nevinovate, de-o curățenie atât de mare, să se formeze o societate atât de rea și păcătoasă cum este cea de azi? Monștrii cari prin vorbă și faptă răspândesc imoralitatea, ce are drept rezultat decăderea individului și a societății, să fi fost vre-odată ca acești copii nevinovați, ori ei nici nu și-au trăit copilăria?

Natura nu admite salturi. — Sămânța pusă într'un pământ neprielnic, nu crește, nici aduce roadă. — Mediul influențează a supra omului. — În cazul acesta se poate face responsabil numai educatorul? Tu îți faci datoria, în școală, dar e întrebarea, cei de acasă, cari sunt mai aproape de sufletul lui, mama, ce lucrează mama? Ce exemple dă? *Educația în școală fără colaborarea familiei, n'aduce rezultatele dorite și așteptate.* Copilăria este intervalul cel mai frumos din viața unui om, iar felul cum este hrănită și cultivată hotărăște aproape în totdeauna caracterul aceluia om.

Pentru formarea unei bune societăți, avem nevoie de educatori buni și gata de jertfă, de părinți model și astfel în colaborare, să cimenteze un viitor de aur copiilor iar prin ei Neamului.

O Invățătoare

ab. la rev. „Flori de Crin“.

Pescarii

Un asfințit de soare cuprinde 'ntreagă zarea,
În haina lui de aur cu fire argintii,
Iar împrejur de ferul, ce străjuește marea.
Se joacă fără' astâmpăr o ceată de copii.

Tot la aceeași oră, cu fața lor senină,
Lângă „Altarul Zării“, pescarii adunați,
Se roagă Preacuratei și-a Cerului regină,
Și 'n cor îi cântă imnuri, cu toții 'ngenunchiați...

Se roagă Preacuratei să-i scape de primejdii
Și să se 'ntoarcă iarăși, cu bine, sănătoși...
Și astfel, încununată de laurii nădejdi,
Corabia pornește... și toți din ea-s voioși.

Ajunși în largul mării, se văd de-abia în noapte...
Dar cine să-i priviască, căci luna nu-i acasă?!...
Și totul e 'n tăcere... S'aud doar blânde șoapte,
Cum marea se despică și barca 'naintează...

Valeriu Gregoriu Sima.

OAMENI ȘI MORAVURI

Epoca postbelică se caracterizează, pe de o parte, prin înmulțirea și diversitatea crezurilor, iar pe de alta, prin disprețul și boicotul față de moravurile frumoase strămoșești.

Sub pretext că omul modern, nu trebuie să fie stăpânit de prejudecăți, foarte mulți inși, nu numai că nu sfințesc locul unde se găesc, dar prin felul lor de a fi și lor, a credinței; păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu, împotriva moralei și împotriva neamului. Și ce e mai grav răspândesc și propagă pretutindeni, noile moravuri, care numai folositoare nu pot fi. Adică da! Sunt folositoare dușmanilor lui Isus; sunt avantajii pentru cei cari urmăresc distrugerea moralei creștinești. Și nimicirea bisericii străbune.

Secolul nostru este un secol al grăbiților; secolul pripelii și al experiențelor hazardante. Un tânăr citește trei file din teoria selecțiunii a lui Darwin, și iată-l jurând cu făclia și crucea în mână, că omul descinde, sigur, din maimuță. Un altul răsfoiește opera lui Nietzsche ori Spinoza, și iată-l decretând inexistența Creatorului. Peste tot se observă o pripeală și grabă nejustificată. Judecata cumpărată, înceată dar constantă, par'că lipsește. Frunzăreala capricioasă a luat locul cercetării adânci și comprehensive. Contraversele, acolo unde se găesc, suut înlăturate superficial, fără privirea adâncă în inima lucrurilor. De aci apoi și mulțimea de crezuri doctrine și opinii. Dar aceia ce-i mai interesant, este faptul, că fiecare ius vrea să fie original. Original și atunci, când mintea nu-l ajută.

Iar marea pacoste de-aci începe. Căci, ceia ce poate fi mai ușor pus în discuție, este tocmai problema moravurilor. A moravurilor, care au legătură cu morala și religia.

Și când fiecare se vrea original, se înțelege că omogenitatea dispare și'n purtări și în crezuri. Iar în locul acestei omogenități, absolut necesară în materie de moravuri, se lăbărțează trufaș anarhia; destructiva anarhie, a cărei prezență, în oricare domeniu de manifestare umană, dovedește; că ceva e putred. În haosul de opinii și gândiri, e greu să deosăbești veriducul de fals; e greu să-ți dai seama dintr'o privire sumară, unde minciuna-și începe drumul. Dar totuși, cine ține la cerisfințirea moravurilor morale, n'are decât să-și diriguiască vieța pe drumul drept trasat cu secole în urmă de înaintași. Iar cât despre moravnurile noi, să le urmeze atunci, când va fi perfect lămurit, că acestea nu ating credința, nu știrbesc autoritatea bisericii și nu sunt în contradicție cu concepția de propășire morală și materială a neamului. Mizeria materială de azi, este un indiciu, că acolo, unde buna orânduială spirituală dispare, încetează și buna stare economică. Ca să scăpăm de greutatea economico-financiară, trebuie să ne revizuim mai întâiu conștiința. Oameni,

cari cu ușurința pinguinului, calcă peste bunele moravuri tradiționale, trebuie chemați la realitate.

Când vom avea în suflete ordine și disciplină, cu siguranță și pe tărâmul material vom obține rânduială și bunăstare.

Cum putem pretinde s'avem în casa trupului ordine și îndeustulare când în casa sufletului avem haos și sărăcie?!

E un paradox, pe cât de ridicol în aparență pe atât de ciudat în fond.

Ucigașa imoralitate n'are ce căuta în sufletul celui care își dorește fericire. Porunca vremii de azi e una sigură: Respectarea moravurilor bune, regenerarea vieții morale și întărirea în credință.

Ion Berinde.

POPAS

la căpătâiul unui mormânt.

De-acum Francmasoneria — la noi în Țară — nu mai luptă „din umbră” împotriva creștinismului, ci pe față. Ori cum s'a ascuns, în dosul forței publice, infama forță ocultă — Francmasoneria — la 24 Ianuarie a. c. s'a demascat. Măcelărirea preoților și a studenților creștini, sfărâmarea crucii, nu poate fi opera Guvernului românesc, mai puțin a Armatei române, căci aceste stau pe fundamentul puternic: Deviza și Constituția Țării românești, iar în „emblema” Țării e încadrată „Sfânta Cruce”. Guvernul și Armata, credem, nu s'au degradat la comiterea publică și pe față a unui sacrilegiu, ca și cel dela Parcul Carol. Autorul acestui sacrilegiu — sfărâmarea Crucii și măcelărirea Preoților — este vecinul dușman al creștinismului: Francmasoneria! Așa ne strigă sângele, care în ziua memorabilă, s'a vărsat pe străzile Capitalei.

Împrejurările și faptele sunt arhicunoscute:

Avem în țară un mormânt scump. E mormântul Eroului — numit — necunoscut, mormântul soldatului român-creștin mort pe câmpul de luptă pentru îndeplinirea idealului național: România Mare.

Mormântul soldatului român-creștin — la vreme — înmormântat creștinește, n'a avut cruce.

Studentii români-creștini din București, crezând că a fost uitat (poate din ordinul francmasoneriei?) acest obicei creștinesc, la 10 Dec. a. tr. și-a luat angajamentul să pună o cruce la căpătâiul Eroului român-creștin.

Zis și făcut.

24 Ianuarie era fixat pentru eșezarea crucii.

Guvernul a avizat că nu va admite așezarea crucii.

Totuși sfințirea crucii s'a făcut.

A urmat procesiunea studenților români-creștini având cu ei pe „preoți cu crucea 'n frunte”.

*) În ziarele Universul și Calendarul, cari au apărut cu multă demnitate aceasta cauză, și cărora — credem — se datorește faptul că totuși s'a așezat crucea pe mormânt, s'a menționat că Atila, năvălind asupra Romei cu oaste multă, i-a eșit întru întâmpinare Preotul Romei: Papa, având în mână crucea lui Isus, și Atila la întâmpinarea aceasta s'a oprit și n'a făcut nimic Romei.

Și când te gândești ca Atila era barbar!

În timpul procesiunii s'a cântat: cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu.

Ajunsă în fața parcului „Carol”; procesiunea a fost întâmpinată cu ură și focuri de armă trase de armată și poliție. S'a sfârșit crucea, s'au măcelărit preoții și studenții...

Pentru ce?

Pentru că împotriva Voinței Francmasoneriei au îndrăznit a face o faptă creștinească, voind să pună o cruce la Mormântul Eroului Român Creștin!...

*

Deși fapta nesocotită a celor ce s'au împotrivit așezării crucii — în parte — s'a reparat, căci la săptămâna, în cadre mult mai mari și mai sărbătorești, „Crucea” s'a așezat pe mormântul Eroului necunoscut;

sfărâmarea crucii, măcelărirea împreună cu vărsări de sânge, va rămânea o pată rușinoasă în istoria Neamului. Noroc, că motorii și făuritorii acestei pete sunt membrii sectei masonice cari uresc de moarte pe Rege, Țara și Creștinătatea.

Conducătorii Țării să ia aminte, că cei ce pe căi ascunse au reușit să descompună Țara în nenumărate tabere politice și secte religioase, ce tind a se fărâmița; că cei ce — tot pe căi ascunse — au reușit să răscoale țările vecine asupra noastră, vreau acum să întărite și Ceriul asupra Țării, ca să pierdem și ultimul binevoitor ce ne-a mai rămas, pe Dumnezeu, ca apoi, peirea țării să fie mai rapidă și sigură...

Criminalii ascunși, ce vreau să ne ucidă credința și pe noi, Biserica și Statul, până când vor abuza de bunăvoința și răbdarea țării?

P. T. A. B.

BIBLIOGRAFIE

Ovidiu Hulea: INVIEREA. Poem dramatic în 3 acte, în versuri.

Manifestațiile românești, cari s'au făcut, în ultimul timp, pe tot cuprinsul Țării și cari au dat ocazie să fie evocate vremurile istorice și de un naționalism curat, neprefăcut din anii 1918 și 1919, vremuri cari au precedat „Unirea” de fapt a Transilvaniei cu Patria-Mamă, în una și nedespărțită țară: România Mare, ne dă ocazia, să spunem câteva cuvinte și despre lucrarea dramatică, în versuri, a poetului: Ovidiu Hulea (care ne-a dat volumele de poezii: „Blestemul codrului” și „Jerbe matinale”, asupra cărora ne vom opri de altă dată).

Acțiunea poemului dramatic „Invierea” se petrece într'un sat românesc. la granița de Vest a Țării, în ajunul Paștelor din anul 1919. Autorul face o reușită comparație și legătură între Invierea Domnului Isus și Invierea ori deșteptarea Neamului „din somnul cel de moarte, în care-l adânciră barbarii de tirani”. Ne înfățișează suferințele „adevăraților Români”, cari nu azi, ci în vremuri când era o crimă să te numești și declari „Român”, și-au afirmat românismul lor și nu s'au făcut „coadă de topor” la săcurea ucigașă a dușmanilor. Preotul — român — azi așa de persecutat de Francmasoneria românească (?) — este prezentat ca un apostol al lui Hristos și un păzitor și un apărător al conștiinței naționale, în vremurile vitregi, plin de pericol, precum a și fost. El pentru ținuta sa românească, pe care o avut-o în fața tuturor tentațiilor vielene, ori amenințărilor, ajuns „eroul”, astăzi uitat, la Neamul său. Și pentru că a refuzat să-și îndemne credincioșii să stea în serviciul Colonelului dușman, a fost pus în lanțuri și condamnat la moarte, iar fiică-sa Maria amenințată cu batjocorire, Maria scăpă cu ajutorul Comandantului Gărzii Naționale din loc, care în momentul cel mai grozav apare pe neașteptate și ucide pe Colonelul atentator. Preotul a fost scăpat din mâna celor ce voiau să-l ucidă, de chiar Armata Română, și în dimineața Invierii, pe când un mare vesel își revărsa razele-i de aur peste sătenii ce cu înfrigurare, da plini de nădejde și însuflețire românească, își așteptau mântuirea, apare de-odată cu Armata Română. Acțiunea se termină cu o frumoasă cuvântare a Preo-

tului din care reținem următoarele versuri:

Sunt Paștile frumoase, sunt Paștile mărite
Veniți creștini cucernici cu suflete sfintite
Cu brate larg deschise de inimi să ne
stringem
Și'n bucuria sfântă să râdem și să plâgem
Și sărutând cu ochii minunea ce am văzut,
Să dăm uitării toată durerea din trecut,
Să nu rămână'n gene din lacrimi nici un
strop
Cântări să se înalțe, în necurmat potop
La Domnul să ajungă, trecând prin zarea
albastră,
Că nu e bucare ea bucuria noastră...

„Invierea” în tot cuprinsul ei „clocotește de un românism cald și firesc”, cum clocotesc aproape toate versurile, pe cari atât de sigur le modulează poetul Ovidiu Hulea. De încheiere ne alăturăm și noi unei păreri drepte dintr'o recenzie mai veche: Poetul a subintitulat cu modestie lucrarea „poem dramatic”. Nu greșea întru nimic, dacă îi spunea deadreptul și pe nume „dramă în 3 acte. În aceasta „Inviere” avem în față nu numai un sămbure, ci o adevărată acțiune dramatică de un puternic și caracteristic dinamism interior”.

În locul atâtor piese de o valoare literară, dar mai ales morală, foarte dubioasă, „Invierea” d-lui Ovidiu Hulea ar aduce o atmosferă mai curată și senină pe scenele teatrelor românești.

În deosebi ar fi foarte potrivită cu ocazia serbărilor naționale. T.

RĂSPUNSURI

dăm celor ce ne cer lămuriri — ori sfaturi — în chestiuni de „morală” și viață practică religioasă. Răspunsurile se dau în ordinea primirii corespondenței. Întrebările să fie clare și nici prea lungi, nici prea scurte. Cei ce ne scriu, să menționeze și numele sub care doresc să primească răspunsul. Scrisorile insuficient timbrate se refuză.

67. **Maria Z.** — Imoral = lipsit de morală; iar morala e regulatoarea actelor provenite din libera hotărâre a omului, ea acelea să fie în conformitate cu scopul supranatural al lui. Iată pentru ce moral sau imoral nu poate fi decât omul,

și numai în actele lui libere și conștiente

În consecință: tot ce produce sau e menit să producă acte contrare scopului supranatural al omului, e imoral.

68. **Aida. Rostul vieții** este atingerea scopului, pentru care a făcut Dumnezeu respectiva făptură. La animale nici nu se pune această întrebare, ele neavând decât o viață inconștientă. La om scopul este precizat la Catehism: cunoașterea lui Dumnezeu, servirea, iubirea lui și prin aceasta extrema sau vecinica fericire a omului.

Viața pământească în sine încă își are scopul ei, care nu trebuie neglijat. Dar acesta nu trebuie urmărit în așa chip, ca să ajungem în conflict cu ultimul scop al omului de pământ.

69. **Lyra 3. Firește, că lumea de azi** râde de cel ce se ferește de rău și se apropie de Isus. Dar de când e lumea, necuratul a cântat să-și afirme influența lui. N'ar fi lumea iume, dacă n'ar fi așa. Isus a spus-o: „De ați fi din lume, lumea ar iubi pe al său; dară pentru că nu sunteți din lume... pentru aceasta vă nrăște pe voi lumea...” (Ioan 15, 19).

70. **Ana B. A fi obligată în conștiință...** înseamnă, că nu este obligată prin ceva forță externă. Robii dela închisori sunt duși cu forța la lucrul câmpului, și-l fac. Omul liber poate să nu-și lucreze pământul, dar el va vedea urmările, dacă nu-l lucrează.

În cele morale, toate obligațiunile sunt în conștiință, nimic nu se face sub impulsul forței externe, dacă nu se face din libera hotărâre a omului. Totuș sunt cazuri când neîmplinirea unui obligament are ca urmare și sancțiuni externe. În alte cazuri, lipsind asemenea sancțiuni, omul rămâne numai cu păcatul. Cu deosebire la acestea ne referim când vorbim de obligația în conștiință.

71. **Doina de pe Mureș. Dispensa dela post** se explică așa că postul, adică forma concretă în care trebuie să-l deprindem, este după rânduiala bisericească. Iar Biserica poate să dea scutiri sau modificări la orice lege a ei. Același lucru îl face orice legislator uman. — Încolo dispensa trebuie interpretată, adică făcut uz de ea, în forma în care s'a dat.

72. **Lya Albă.** Cine zice că nu se mai respectă devisa țării noastre „Nihil sine Deo”? Oficial se respectă. Na s'a adus încă nici o lege care să declare inexistența lui Dumnezeu, a Bisericii, ori măcar se-

pararea acesteia de stat. — Că în practică, în practica particulară a cetățenilor sau chiar în actele celor ce au puterea executivă, nu se respectă, e altă chestie. Aceeaș chestie ca și cu cele 10 poruncișel.

(n. b.)

POSTA REDACȚIEI

Iubiții colaboratori cari vreau să scrie pentru numărul de Paști să ne trimită — îi rugăm — materialul de publicat până în 20 l. c.

Mai multor colaboratori. Am avut material mult. Cu ajutorul Domnului, ceea ce a rămas, îl vom da în numărul viitor. De altfel vă mulțumim pentru interesul pe care îl arătați revistei.

N. Mateescu. Revista merge. Folklor încă primim bucuros spre publicare. De-un lucru vă rugăm. Cum poporul de multe ori este cam drastic în gânduri și expresii, să fim cu grije, ca să nu publicăm ceea ce ar atinge delicateța feminină. Materialul de publicat nu e necesar să fie religios, ci în conformitate cu punctul de vedere moral-religios.

Micuța Florilor. Articolul l-am primit. Ne place, dar e cam lung. Pentru aceea l-am amânat pentru luna Maiu, care e și luna Mariei, Noi suțem pentru articole

scurte. Iar dacă este o chestiune mai lungă se tratează în mai multe articole scurte și de sine stătătoare, cum a făcut Păr. Dr. N. Brinzeu și cum face P. Dr. Neculăș.

Poezii publicăm, dar nu foarte bucuros. Și aceasta nu pentru că n'am simpatiza pe poezi. Dimpotrivă, ne sunt foarte dragi. Dacă suntem cam greoi la publicarea poeziilor, este pentru că nefiind între cei dela redacție „poezi“, apreciem cu o oarecare teamă talentele, mai ales că deși ne vin și poezii ireproșabile, sosesc uneori și defectuoase, căci unii cred că este suficient să se respecte rima, neglijând total, ori în parte „măsura“ și „ritmul“, iar aceasta e greșit.

Bineînțeles, acestea sună începătorilor, cari dacă nu se vor ofența, ci se vor nizuia a urma sfaturile bune, credem, le va folosi.

Iubiților noștri abonați aducem la cunoștință, că în cadrele numărului prezent alăturăm și un sumar al materialului publicat în anul trecut.

Posta Administrației.

Iubitei noastre colaboratoare Doamnei Livia Rebreanu Hulea, Dș. dr. Irina Berinde, Păr. dr. Simeon Chișiu, Păr. Teodor Mateiu, Dlui Gh. Crișan, Dlui dr. Emil Precup și

Prof. Ioan Vultur aducem sincerile noastre mulțumiri pentru bunăvoința pe care o arată revistei și pentru abonaamentele câștigate.

Mulțumim și tuturor abonaților noștri iubiți, cari dorind vieța revistei „Flori de crin“, se nizuiesc e fi le curent ca abonaamentul. Ceriul să-i binecuvinte :

P. Teodor Matei Beiuș	Lei
Dra Victoria Bartoși prof. Beiuș	200
Dra Angela Selagianu prof. „	120
Eleva Margareta Silaghi „	100
Eleva Elena Văcariu „	100
M. On. Iosif Pataki, protopop Sânișlău	120
Dra Cornelia Catarig secretară Sighet	60
Eleva Cecilia Mustată „	50
DI Dr. Emil Precum, dir. lic Gherla	120
Dra Ana Dan, inv Tarna-Mare	60
Dna Elena Dăianu Alba-Iulia	120
Dra Romulia Marcu Răchiteles	180
DI. Ioan Oșanu Felindea	100
Dna Iustina Rusu Huedin	120
DI. Gh. Crișan, controlor Mărghita	200
Dna Ludovica Vetișan Porț	60
Dna A. Enghîș Halmășd	60
Dna Maria Mergheșiu Marca	120
Rdis. Dr. George Bob, canonic Baia-M.	120
Dra Clara Iancu, lic. Oradea	120
Dna Elena Nyerges Blaj	130

CĂRȚI ȘI REVISTE.

Amarul Școlii Normale de băieți „Ștefan cel Mare“ — Vaslui pe anul școlar 1931—32, întocmit de Profesor Constantin Capră, directorul școlii, este de un conținut foarte bogat și prețios, fiind și o palpabilă dovadă a muncii pe care o depune harnicul Director împreună cu vrednicul Corp didactic. Pe lângă datele statistice are și părți literare, iar o mulțime de clișee înfrumusețează cartea.

Astru.

Revistă național creștină, nou apărută, edată și redactată cu multă însuflețire tinerească de către Asociația Studenților Români Uniți (A. St. R. U.) dela Facultatea de drept din Oradea. Red. și Adm. Str. Carmen Sylva No. 26. Apare lunar.

Cele trei Crișuri.

Revistă culturală, apare lunar la Oradea. (Str. Regele Ferdinand 11) sub conducerea Dlui George Bacaloglu. Conținut variat și ilustrații. Abonament anual 200 lei.

Cuvântul Adevărului.

Revistă bisericească omiletică pastorală edată de Ordinul sf. Vasile cel Mare dela Bixad (jud. Satu-Mare). Cel mai bun periodic cu predici pentru preoți. Abonament anual 250 lei.

Cuvânt moldovenesc.

Singura gazetă românească poporală în provincia dintre Prut și Nistru. Apare săptămânal sub conducerea Asociației „Astra Basarabeană“. Abon. anual: 120 lei. Red. și Adm. Chișinău, Bulevardul Reg. Carol II 67.

Foaia Noastră.

Gazeta săptămânală pentru popor, sub conducerea cunoscutului publicist: Septimiu Popa. Cluj, str. Reg. Maria 36. Abonament anual: 160 lei.

Lumina Creștinului.

Organ al Apostolatului Rugăciunii. Apare lunar, sub distinsa conducere a Păr. Mons. Dr. Anton Gabor. Se tipărește la Institutul „Presa Bună“ (Str. Ștefan cel Mare 56), care nu tipărește decât cărți *absolut morale*. Abonamentul: 50 lei.

Observatorul.

Revistă documentară culturală-socială-religioasă. Apare lunar sub conducerea Dlui Ioan Teiușan și a Păr. A. Micu. Abonament: 200 lei. Beiuș, jud. Bihor.

Sănătatea.

Revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educația morală, literatură medicală. Apare sub distinsa conducere a Dlui Director: Dr. Sigmand-Sigma. București, str. Triumfului 7.

Sentinela Catholică.

Apare de două ori pe lună, sub conducerea unui comitet. Abonament anual: 60 lei. Red. și Adm.: Institutul „Presa Bună“ Iași.

Sionul Românesc.

Foaie oficială a Diecezii Lugojului. Apare de două ori pe lună. Abonament: 200 lei. Red. și Adm. Lugoj, Episcopie.

Vestitorul.

Organ al Eparhiei român unite de Oradea și revistă de cultură religioasă. Apare de 2 ori pe lună, sub conducerea Păr. Dr. Aloisie L. Tăutu. Abonament 160 lei.

Viața.

Revistă populară catolică, redactată de P. P. Franciscani Minori Conventuali. Săbăoani (jud. Roman). Abonament: 50 lei.

100 sfaturi de P. Lucian I. Pop.

Cea mai bună carte cu sfaturi, pentru popor mai ales. Prețul 10 lei. Se găsește la: Mănăstirea Bixad (j. Satu-Mare).

CUPRINSUL ANULUI I. (1932).

- Episcop Valeriu Traian:*
Binecuvântarea Arhierescă
- Elena Dr. Aciu:*
Amintiri (nr. 1.)
- Ion Agârbiceanu:*
Dintr'un carnet (nr. 1.)
- P. Teofil A. Bălibanu:*
Lăudat să fie Isus (nr. 1.)
Din raiul bolșevic (nr. 4—5.)
Crăciunul, săracii și femeia (nr. 6.)
- Ion Berinde:*
Altă creștere (nr. 2.)
Secolul aurului (nr. 4—5.)
- Dr. Irina Berinde:*
Virtutea femeia și lumea (nr. 1.)
Forța Morală (nr. 4—5.)
- Iuliu Boțan:*
Salvarea omenirii (nr. 1.)
Curiozitățile civilizației contemporane (nr. 2.)
Pruncul Isus plângea... (nr. 6.)
- Emil Bran:*
Flori de crin (nr. 1.)
- Dr. Nicolae Brînzeu:*
Femeia în ogorul lui Hristos (nr. 2.)
Apostolatul indirect al femeii (nr. 3.)
Apostolatul direct al femeii (nr. 4—5.)
- I. C. Cătuneanu:*
Cerem ajutorul femeii (nr. 1.)
- V. Ch.:*
Vine Domnul Hristos (nr. 6.)
- P. Dr. Simeon Chișiu:*
Emanciparea femeii prin creștinism (nr. 1.)
Câți copii (nr. 2.)
Hărnicia soră cu evlavie (nr. 4—5.)
- T. Delabăsești:*
Pentru 1 Decembrie (nr. 6.)
- Viorica Deleanu:*
Rolul femeii în prosperarea neamului (nr. 2—3.)
- Filotea Dumbrava:*
Luna Maiu (nr. 1.)
Masculinizare ori decadentă (nr. 3.)
Necredință și anarhie (nr. 6.)
- Mihail Eminescu:*
Rugăciune (nr. 1.)
- Șerban Filon:*
Cel mai mare lucru pe lume (nr. 4—5.)
Mamei...
- Flori de crin:*
Cuvânt—program (nr. 1.)
Primul pas (nr. 2.)
- Prof. Iosif Frollo:*
Cel mai scurt capitol din Sf. Francisc de Sales.
- Gala Galaction:*
Primul pas (nr. 2.)
- Ovidiu Hulea:*
Rorate coeli (nr. 6)
- Al. Lascarov-Moldovanu:*
Cerșetoarea cu cărți (nr. 4—5.)
Flori de lumină (nr. 6.)
- Dr. Emil Lobonțiu:*
Femeia și remoralizarea societății (nr. 2.)
- Păr. A. Micu:*
Florilor, înfloriți! (nr. 1.)
- Tincuța Murguleț:*
Fiți perlele căminelor (nr. 3.)
Crucea (nr. 4—5.)
- P. Dr. Dominic Neculăeș:*
Chestiunea feministă (nr. 2.)
Adolescența (nr. 4—5.)
Adolescența (nr. 6.)
- Prof. Dumitru Neda:*
Maica sfântă lângă iesle (nr. 6.)
- Ep. Dr. Al. Nicolescu:*
Moda (nr. 4—5.)
- Olivia O. P.:*
Maică Marie!
- O învățătoare:*
Din frământările unei învățătoare (nr. 3.)
În ajun (nr. 6.)
- Dr. Ionel Pop:*
Frământări (nr. 3.)
- Dr. Emil Precup:*
Un îndemn (nr. 2.)
Să avem politeță (nr. 3.)
- Octavian Prie:*
Instrucție (nr. 3.)
- Livia Rebreanu—Hulea:*
Basmul stelelor (nr. 3.)
Imaculatei (nr. 6.)
- George Rednic:*
Sursur corda (nr. 1.)
- Mihail Robu:*
Cântecul ropsiților (nr. 4—5.)
- Florica Sabadășiu:*
Ce-ar face Isus? (nr. 1.)
- Ioan Sârbu:*
Din șaptele vieții (nr. 3.)
Din infinit (nr. 6.)
- Sabin G. Truția:*
Viața, roman (nr. 1, 2, 3, 4—5.)
Aripi frânte (nr. 6.)
- Ilie Vetișan:*
O dorință (nr. 2.)
Acțiune și reacțiune (nr. 4—5.)
- Prof. Ioan Vultur:*
Dans și Dans (nr. 1 și 2.)
Cinematograful (nr. 3.)
- Scrisori scrise de Părintele Spiritual*
Melania, Cecilia, P. T. A. B., Părintele T.
- Bibliografie:* Papucii lui Mahmud de Gala Galaction—Emilia; Ploaia de Trandafiri; Răvaș 'n tabără, poezii de O. Hulea; Observatorul; Imitațiunea lui Hristos de Toma de Kempis; Sănătatea; de Fab. (nr. 1, 3, 6.)
- Răspunsuri:*
nr. 1—62 de Tab. (nr. 1, 2, 3, 4—5, 6.)
- Posta Redacției:* (nr. 1, 2, 3, 4—5, 6.)
- Posta Administrației:* (nr. 1, 2, 3, 4—5, 6.)